

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Ob quam causam permissurus sit Deus omnes fermè homines
seduci ab Anti-Christo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

curâ conservatam omnimodâ quasi ruinâ fieri proximam; religionem tuam veritate, quæ æterna est, suffultam, annihilare fermè in universo orbe; omnèsque homines, quos pretioso tuo sanguine redemisti, usque ad servos tuos, splendidis hisce ap-

parentiis deceptos, te deserere, & miserabiliter perire in suâ pœnam infidelitatis; & hoc ex arcanis, sed semper æquissimis justitiæ tuæ judiciis, quæ incomprehensibilia sunt nobis. Quare hoc, mi Deus?

ARGUMENTUM.

Ob quam causam permissurus sit Deus, omnes fermè homines seduci ab Anti-Christo.

ARTICULUS V.

Nonnè stupenda omninò sit res, quòd, cum unigenitus Filius Dei eo nomine è cælo venerit in terras, ut salvaret homines, post exantatos tantos labores in quærendis peccatoribus, post impensas suas curas, suas preces, sua jejunia, suas prædicationes, sua miracula, suas vigilias, suos sudores, suas lachrymas, suum sanguinem, propriamque suam vitam, ut ad optatum ipsorum conversionem deduceret exitum, vix tamen comparaverit parvum mundi pugillum, qui crediderit in illum; quòdque Anti-Christus negotio tam facili lucraturus sit homines, ut penè totum in se credentem visurus sit mundum intrâ brevissimum temporis spatium? quis capere possit horum duorum adeò diversorum eventuum rationem? interrogat Probus. Estne inde,

quòd JESUS CHRISTUS reipsâ tantæ non fuerit potentia, quantæ erit Anti-Christus? an ex eo, quòd fortius veritate sit mendacium? an ideò, quòd à bono non vincatur, nec vincendum sit malum? Itane? fortunâ utatur secundâ Anti-Christus; & nonnisi sorte fruatur Christus sinistra, plurimas expertus contradictiones. Quid est hoc?

Mirari non oportet, respondet Ecclesiasticus, omnimoda est oppositio in omnibus JESUM CHRISTUM inter & Anti-Christum. Unus venit ad salvandos homines, qui erant perditii, & alter veniet ad perdendos illos. Jam quis non videt, multò facilius esse, perdere id, quod jam totum est perditum, quàm ejus vel minimam salvare partem. Est tota aliqua civitas infecta peste; aliquis malignus venit ad

Facilius est
perdere, quàm
salvare.

CON-

JESUS CHRISTUS
parum in
mundo com-
paravit sibi,
Anti-Christus
ferè totum
mundum post
se trahet.
Quare?

Congeminandum adhuc venenum; hic facilius occiderit centies millenos, quàm expertissimus in mundo medicus sanaverit eorum quinos vel senos. Totus mundus veneno peccati immersus. Fuerat Anti-Christus magis adhuc immersurus ipsum novâ criminum illuvione, facili negotio omnes perdet & subvertet animas; sed magni est loco miraculi; quòd possibile non sit, nisi omnipotenti Christi JEsu bonitati, parvum ex illis salvâsse & conservâsse numerum: siquidem ad perdendum contribuunt omnia, ad salvandum quasi omnia se opponunt.

Sed nonnè scriptum est, gratiam Salvatoris superabundare, ubi abundaverat delictum? gratia, quæ salvat, nonnè potentior est peccatò, quod perdit, cum unica sola gratia delere & abolere possit totam myriadem peccatorum? Respondeo, quòd hâc in re inveniatur reciprocatio: myrias gratiarum annullabitur unico solo peccato; & myrias peccatorum annullabitur quòque unicâ solâ gratiâ. Sed nihilominus gratia JEsu Christi, quæ salvat, & peccatum, quod perdit & damnat, operantur modo valdè diverso in animabus. Gratia attollit naturam suprâ se ipsam; hic status, qui ipsi naturalis non est, non blanditur ipsius inclinationibus; peccatum

nonnisi sequitur inclinationem naturæ; & hic status naturalibus ipsius & depravatis propensionibus est consentaneus. An mirum sit, si illud, quod lenocinatur naturæ, magis devinciat & allicit ipsam, quàm id, à quo oppugnatur. Ecce tibi, quare via perditionis lata, ampla sit ac facilis; totus mundus juxtâ arbitrium suum ambulat & frequenter illam; via cœli autem arcta est & difficilis; nonnisi illi, quibus animus est, haud intermissam sibi inferre violentiam, incedunt per eam: & horum per quàm exiguus est numerus; paucissimi enim profectò sunt, qui in omnibus contendunt suis contrariari inclinationibus naturalibus.

Accedit, quòd ad sequendos Tria requiruntur ad faciendum bonum, quibus opus non est ad faciendum malum. sacros motus gratiæ JEsu Christi, quæ nos existimulat ad operandum bonum, opus sit ex parte nostrâ concurrere tria, quæ non semper ad manus habemus & præsentia. Primò oportet de eo cogitare, & plurimum temporis non cogitamus de eo. Secundò oportet illud velle, & sæpè, licet cogitemus de bono, illud nolumus. Tertio oportet illud exequi, inferendo sibi semper aliquam violentiam, & nemo quasi sibi violentiam vult inferre. Interim hæc omnia requirunt bonum usum libertatis nostræ, quæ non semper in suo est

Quare peccatum plures perdat animas, quàm gratia salvet.

est exercitio. Sed ad faciendum malum & devovendum se peccato, non opus est tantis observationibus; non opus tantum attendere & invigilare sibi ipsi; siquidem cogitatur de eo, quin quasi de eo cogitetur. Non opus est longam deliberationem, ut quis resolvat se, ad illud volendum; siquidem voluntas jam ex seipsa illuc propendet, antequam eo propellatur. Nec opus est ad illud exequendum, sibi aliquid inferre violentiæ: cum sequatur propensionem inclinationis naturalis.

Nihilominus hæc omnia non sunt nisi effectus naturæ, vel potius defectus naturæ corruptæ, quæ semper in suo exercitio: volo dicere, quod semper feratur & inclinet in malum, abs eo, quod expectet deliberationem voluntatis, velut pondus, quod noctes diésque tendere non cessat versus centrum suum naturale, citra hoc, quod quispiam cogitet de eo. Hoc est, quod lachrymas expressit David Vati Regio suas deploranti noxas: experiebatur inclinationem naturalem, quæ ferebatur in malum, tantum roboris accepisse à peccato à se commisso, ut dominaretur ipsi velut imperiosa, quasi cogere ipsum volens ad obediendum sibi: *Iniquitates meæ, dicebat, supergressa sunt caput meum, & sicut onus grave gravata sunt super*

Psal. 37.

me; volebat dicere: experior peccatum meum esse pondus, quod conterit me, quodque incessanter me trahit ad nova peccata. Puniebatur is à seipso. Portabat cum difficultate onus, quod seipsum aggravaverat cum voluptate. Transeat, portare ipsum in hoc pœnam peccati à se commissi: sed lamentandum magis est, ipsum onus esse, quod trahatur specie quâdam violentiæ ad committendum nova peccata.

Habemus inclinationem naturalem ad malum.

Tu quæris, cur Deus permittitur sit, ut omnes ferè homines, qui superstites fuerint in terris, seducendi sint ab Anti-Christo, & omnes perituri, magno hoc criminum diluvio involuti, quod involvetur universus orbis in sæculorum evolutione. Erit hæc justa peccatorum præteritæ ipsorum vitæ pœna; & quia peccati pœna justa, hinc illa justè ordinabitur à Deo. Quando dicimus, Deum nunquam velle peccatum, sed solum permittere, ut committatur contra suam voluntatem, dicimus verum; & quando dicimus, ipsum positive velle pœnam peccati, quia justa est, ipsamque ordinare ex sanctissimis divinæ voluntatis suæ decretis, etiam dicimus verum. Quando dicimus, peccatum secundum esse pœnam primi, & tertium pœnam secundi, Deumque justè castigare unum peccatum peccato altero, dicimus

Deus permittit peccatum in pœnam peccati.

Cccc

Deum

requi-
ur ad fa-
tum bo-
quibus
non est
ciendum
m.

Deum velle peccatum & non velle peccatum; & in hoc dicimus verum. Ipse non vult peccatum, in quantum hoc est injuria Deo facta; hoc namque esset injustissimum; sed vult peccatum, in quantum hoc est punitio & poena peccatoris; & hoc est iustissimum.

Quæ Theologia est hæc, totus attonitus objecit Probus, & quasi scandalizatus similia audiendo? Videretur igitur, te Deo attribuere peccatum, cum dicas, quod illud ratione quâdam velit, id est, in quantum est poena & punitio alterius peccati. Et dein, cum certum sit, quod peccator evitare non possit punitio- nem peccati sui, sequetur ex eo, quod amplius impedire non possit, quin nova committat peccata, postquam commiserat jam primum: & hæc ratione collocas ipsum in necessitate inevitabili peccandi perpetuò: quoties enim peccat, oportet ipsum punire, & quoties punitur, peccat iterum de novo, cum ipsius punitio sit peccatum ipsum; cum de novo peccet, oportet ipsum puniri denuò, & consequenter labi in novum peccatum, quod evitare ipsi non est liberum, eòquod arcere & propulsare à se non possit punitio- nem Dei: & ultima hæc punitio est peccatum, quod promeretur alterum, quod iterum

Discursus, qui
posset intri-
care, quamvis
sit verus.

erit peccatum, quod promerebitur aliud; & hæc connexio punitio- num & peccatorum sibi invicem implexorum, quæ non est, nisi eadem omninò res, ibit in infinitum: poterit is dicere, quod Vates Regius: *Funes peccatorum circumplexi sunt me*; id est, quod peccatorum vincula se implicaverint ita, ut illis se amplius exsolvere non possit. In quantum miseriarum abyssum immergeres ipsum?

Verum ipsemet est, qui se im-
mergit voluntarie, respondit Ec-
clesiasticus; siquidem non Deus
est, qui voluit ipsum peccare,
cum peccare non potuerit, nisi
faciendo contra voluntatem
Dei: & secundum peccatum,
quod committit, est ejusdem
omninò rationis, cujus erat pri-
mum: non est Deus, qui velit
committi ipsum, cum committi
ab eo non possit, nisi faciendo
contra voluntatem Dei. Et hoc
etiam verum est, de tertio, & de
decimo, & de centesimo, & de
omnibus aliis: nunquam homo
committit peccatum, quin faciat
contra voluntatem Dei. Impos-
sibile est attribui peccatum Deo,
cum semper essentialiter oppo-
situm sit voluntati Dei.

Quomodo ergò dicis, id ve-
rum esse, in quantum illud est
punitio alterius peccati? Hoc
est dicere, quod peccatò illò à
magna voluntate peccatoris
com-

com-

commisso contra sanctissimam voluntatem Dei, Deus uti velit ceu punitione peccatoris justissima percussus ipsum propriis suis armis, sicut proprio gladio percussit suum Goliatho David jugulum. Tu pugnare audes contra Deum, & Deus vindictam sumit de te per lapsum tuum: sed in lapsu tuo, ubi novum committis peccatum, iterum insolentius oppugnas Deum, & Deus iterum de tua sese ulciscitur insolentia per lapsum novum, in quem te voluntarie agis precipitem: & in eodem hoc actu, ubi tu exerces injustam tuam malitiam, ipse exercet justam suam vindictam: tu non cupis peccatum tuum, in quantum est punio, sed in quantum est injuria facta Deo, ut desideris faceres satis malæ tuæ voluntatis; & Deus econtra non vult peccatum tuum, in quantum est injuria sibi facta, sed in quantum est justa vindicta, quam de tua sumit malitia.

Quomodo
Deus puniat
peccatum ip-
so peccato.

Involvis me labyrintho, replicat Probus, has non capio subtilitates; comprehendo quidem, peccatum & punitionem peccati esse inseparabilia: quando volo peccare, Deus me vult punire: mea voluntas vult malum, & voluntas Dei vult bonum, quò reparet hoc malum: hoc est justissimum. Compre-
hendo quidem etiam, idem pec-

catum, quod committo, ingentem esse pro me punitionem ac pœnam; siquidem absque eo, quòd unquam inferre possim aliquod præjudicium infinitæ magnitudinis Dei, æternam meam in peccato meo invenio ruinam. Nihil ergò reipsa hîc est mali, nisi pro me; & hoc facile est captu. Sed cum dicas, quòd peccatum sequens sit justa punio ejus, quòd præcessit, quòdque Deus semper velit punitionem peccati commisi: volet igitur semper, me committere novum peccatum, ad puniendum me de eo, quòd commiseram; & cum justam punitionem Dei evitare non possim, non potero igitur evitare, quin perpetuò nova committam peccata. Hoc me perturbat, scio namque peccatum impunitum manere non posse.

Non, inquit Ecclesiasticus; sed tu illud ipsemet punire potes, & impedies, ne puniat illud Deus; non enim bis is punit idipsum, idemque peccatum: punit peccatum quocumque, quòd commisisti, per seriam pœnitentiam, & Deus non puniet illud miserabili lapsu in novum peccatum, quòd commisisses quocumque infallibiliter, nisi evitasses hanc miseriam promptâ & acceleratâ pœnitentiâ. Deus relinquit libertati tuæ, ut te custodias à severissima immisericordis ju-

Modus impediendi, ne Deus puniat peccatum nostrum novo peccato, est, si nos ipsos mox puniamus.

stia suæ manu, si ipsemet apponas manum plagis tuis, ipsisque congrua applices remedia. Is plura adhuc facit; siquidem amicabilem de eo te sollicitat, tibi que dicit: Nolo mortem tuam, ô peccator, sed magis, ut convertaris & vivas beatus: si permaneris ad tempus voluntarie in peccato tuo, hoc impune non erit: siquidem, nisi tu ipsemet punire illud volueris, oportet me illud punire; & ego puniam peccatum peccatô alterô, malum infinitum aliô malô infinitô, infernum æternum accumulatum aliô infernô æternô. Vide, an poenitentia sit in mundo, quam exercere potius non debeas, & exercere quanto magis, quam permanere ad tempus in statu peccati, sicque te exponas malæ auspiciatæ necessitati, quâ puniaris per novum in culpam lapsum à Deo: puni citò peccatum tuum, fac ipsemet quod oportebit facere Deum, nisi ipsemet prævenias justitiam: memineris manum tuam semper in temitorem futuram, quam illam DEI.

Quomodo
justitia Dei tri-
umphatura
sit tempore
Anti-Christi.

An putas permissurum ipsum, universalem omnium ferè hominum lapsum in idololatriam Anti-Christi, si omnes infelices illi tantum non meruissent supplicium, tantam poenam vitæ suæ præteritæ peccatis? Crederetur triumphare ubique abomi-

natio peccati; & nihilominus splendidus erit justitiæ triumphus, qui ulciscetur se de omnibus peccatis generis humani, ultimo hoc universalissimo, & peccatorum omnium peccato maximè abominando. Crederetur, nonnisi infernum omnes suas adhibiturum machinas, ad coronandum felici exitu sua consilia; & nihilominus cælum ipsum hac in parte suis non deest partibus, sed sedulam quoque ex parte sua contribuet operam: verum namque est, quod dixit Apostolus: *Eò quòd charitatem ve-* 2. Thess. 2.
ritatis non receperunt, ut salvi fierent; idè mittet illis Deus operationem erroris, ut credant mendacio. Ecce igitur rationem, ob quam Deus permittet, ut totus ferè mundus sit seducendus per fraudes vel violentiam Anti-Christi: erit hoc æquissimum supplicium, poena justissima peccatorum præteritæ vitæ ipsorum.

Verumtamen retinebit adhuc terra parvum quendam numerum justorum. Erit Elias & Enoch, & alii nonnulli boni servi veri Dei, qui nunquam non defendent partes JESU Christi, & oppugnabunt Anti-Christum divinâ quâdam virtute & zelò admirandò, ipsumque tandem superabunt, ita ut regnum ipsius nonnisi paucis duraturum sit annis, post quos triumphans videbitur nomen & potentia JESU Christi,

Christi, majore cum splendore & gloria, quam unquam, & impius demergetur in profundum inferni. Res autem eveniet, uti modo intelliges.

ARGUMENTUM.

Anti-Christus oppugnabitur à parvo numero Servorum Jesu Christi; duratio Regni ipsius erit brevis, & infelix finis ipsius.

ARTICULUS VI.

QUANTUMVIS maximè formidanda ac terribilis hujus tyranni futura sit in universo orbe potentia, nihilominus reperire erit parvum quendam verorum Jesu Christi servorum numerum, qui incessanter invincibili cum zelo ac animo oppugnabunt ipsum. Leges cunctæ, naturæ, Moysis & Evangelii suppeditabunt Heroas intrepidus, qui aperto hoc impietatis monitrum invadent bello, palam prædicantes adversus ipsum, & defendentes ubique veri Dei gloriam contra vanas ipsius, quas impendet, machinationes, ad abolendum illam.

Lex naturæ dabit Enoch, lex Moysis Vatem Eliam, lex Evangelii Seraphicum Patrem, sanctum Franciscum. Quod concernit Enoch & Eliam; ipsos oppugnaturus esse Anti Christum, articulus est fidei. Satis clarè annotatus in Apocalypsi, ubi nuncupantur duo testes, qui prophetabunt, id est, prædicabunt, diebus

mille ducentis sexaginta, amicti saccis; Elias & Enoch ubi dicitur, quod sint dua oliva, oppugnabunt, Anti-Christum. gratiæ, & duo candelabra in conspectu Domini terra stantes; & si quis voluerit eis nocere, ignis exiet de ore eorum, & devorabit inimicos eorum, id est, quod descendere facient ignem de celo, per verbum suum; quod habebunt potestatem percutere terram omni plagâ, quotiescunque voluerint; & cum finièrint testimonium suum, bestia, quæ ascendit de abyssu, id est, Anti-Christus, faciet adversus eos bellum, & vincet illos, & occidet eos; & corpora eorum jacebunt in plateis civitatis magna, id est, Jerusalem, ubi & dominus eorum crucifixus est, insepulta per tres dies & dimidium. Et post hos Spiritus vita à Deo intrabit in eos: & steterunt super pedes suos, & timor magnus cecidit super eos, qui viderunt eos. Et audierunt vocem magnam de celo, dicentem eis: Ascendite huc. Et ascenderunt in celum in nube, & viderunt illos inimici eorum. Certum igitur est, Enoch & Eliam venturos ad oppugnandum

Ccccj

dum

Anti-Christus
oppugnabitur
à tribus
magnis servis
Jesu Christi,

Apoc. II.